

4. Впоследствие притежателят на марката подава искане за *res-titutio in integrum* съгласно член 78, параграф 2. Искането е подадено в рамките на по-малко от два месеца след получаването на нотификациите за заличаване от самия притежател, но повече от два месеца от получаването им от правно квалифицирания представител.
5. Член 78, параграф 2 изисква искането да бъде направено писмено в срок от два месеца, считано от отстраняването на причината за неспазване на срока. Въпросът, който възниква по отношение на това искане се отнася до това как следва да се определи датата, от която започва да тече срокът.
6. Притежателят твърди, че датата, която следва да се вземе предвид, е датата, на която той е получил нотификацията. Самият той отговаря чрез трето лице за заплащането на таксите за подновяване. Той е открил грешката и е имал възможността да премахне причината за неизпълнението едва когато в действителност е получил нотификацията.
7. Първоинстанционният съд обаче възприема становището на СХВП, че датата, която следва да се вземе предвид, е датата на получаване на нотификацията от правно овластен представител на притежателя, до който СХВП я изпраща. СХВП се позовава на разпоредбите на правило 77 от Регламент № 2868/95⁽²⁾ което предвижда, че „[в]сяка [нотификация] или друго съобщение, изпратено от Службата до надлежно упълномощен представител, има същия ефект, какъвто би имало, ако е било изпратено до представляваното лице.“
8. Притежателят твърди в рамките на настоящата жалба, че:

i) Целта на фикцията, установена в правило 77 от Регламент № 2868/95 е да може да се счита, че СХВП е изпълнила задълженията си за нотифициране, когато е изпратила нотификация на представителя на страна във връзка с въпросите, за които този представител е упълномощен да действа. При това положение СХВП не е задължена да извърши нещо повече. Но това не е релевантен довод по настоящото дело.

ii) Що се отнася до сроковете за плащане на такси за подновяване „причината за неспазване“ на срока се отстранява, когато самият притежател на марката и/или специално упълномощеното от него лице, което отговаря за плащането, в действителност узнаят за неволния пропуск да платят. Всякакъв друг извод би лишил тази разпоредба от смисъл: по-специално професионален представител винаги ще знае и се очаква да бъде запознат със съответните срокове, така че изпращането на нотификациите от СХВП до него/нея би било по принцип във всеки случай ирелевантно.

iii) Плащането на таксата за подновяване е обикновена финансова операция, която не изисква юридическо представителство. Така че страна може да плати таксите лично или като упълномощи всяко друго лице да го направи. Когато „представител“ на страна — който представлява страната в производството пред Службата — не отговаря отделно и за плащането на таксите за подновяване, тогава нотификацията за неплащане до този представител е без значение; това не е нотификация до страната и не може да се счита за такава. Този пред-

ставител не отговаря юридически за извършване на действията по такава нотификация (въпреки че може да я препрати на клиента си като израз на професионална учтивост).

iv) При факти като настоящите фактически обстоятелства, представител за други цели не е „надлежно упълномощен представител“ за целта на плащането на такси за подновяване. Ето защо нотификация до него/нея не отговаря на изискванията на правило 77 и не води до прилагането на фикцията, която то установява.

v) Накратко, лицето, което следва да се вземе предвид е лицето, което е упълномощено да изпълни съответното действие. Едва когато това лице узнае за неспазването на срока, може да започне да тече съответния срок за подаване на искането.

vi) Въпреки че разпоредбите на Европейската патентна конвенция не са стриктно задължителни в общностното право, те със сигурност следва да бъдат взети предвид в най-голяма степен. Когато е налице практика на Европейското патентно ведомство (ЕПВ), свързана с разпоредба, формулирана с едни и същи термини, твърде желателно е същата формулировка да бъде тълкувана по същия начин. Ако тълкуванията се различават, тогава едното или другото тълкуване трябва да бъде погрешно. Жалбоподателят твърди, че съответните решения на ЕПВ са правилни, както и техните мотиви.

(1) Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146).

(2) Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189).

Жалба, подадена на 26 ноември 2009 г. от AceaElectrabel Produzione SpA срещу решението, постановено от Първоинстанционния съд (първи състав) на 8 септември 2009 г. по дело T-303/05, AceaElectrabel Produzione SpA/Комисия на Европейските общности

(Дело С-480/09 P)

(2010/С 24/70)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: AceaElectrabel Produzione SpA (представители: L. Radicati di Brozolo, M. Merola, T. Ubaldi и E. Marasà, avvocati)

Друга страна в производството: Комисия на Европейските общности

Искания на жалбоподателя

- да се отмени обжалваното решение;
- да се уважат исканията, вече представени в хода на първоинстанционното производство, или — при условията на евентуалност, да се върне делото на Първоинстанционния съд за постановяване на решение по смисъла на член 61 от Статута на Съда;
- да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски за двете съдебни инстанции.

Правни основания и основни доводи

1. Изопачаване на правните основание на жалбата, грешка при прилагане на правото, както и ирационален и противоречив характер на мотивите по отношение на определянето на получателя на помощта и преценката на дискреционната власт на Комисията за определяне на получателя на помощта.

С първото правно основание жалбоподателят AceaElectrabel Produzione S.p.A. (наричан по-нататък „АЕР“ или „жалбоподателят“) се оплаква от сериозни пороци на решението в частта, в която Първоинстанционният съд отхвърля правното основание на жалбата, свързано с погрешното определяне на получателя на помощта, което е субективното условие за прилагане към настоящия случай на „съдебната практика по дело Deggendorf“ (според която при определени условия изплащането на нова помощ, която сама по себе си е обявена за съвместима, може да бъде спряно до възстановяването на по-ранна незаконна помощ, предоставена на същото предприятие). На първо място, жалбоподателят оспорва обявяването на това правно основание за недопустимо, доколкото е изведено от нарушение на член 88 (ЕО) и на Регламент № 659/99 ⁽¹⁾. АЕР твърди, че Първоинстанционният съд е изопачил тази част на правното основание, с която жалбоподателят целял единствено да свърже неправилното определяне на получателя на помощта с един от типичните пороци на административните актове. Приемайки въпроса за нарушението на правилата относно възстановяването на помощите за напълно неотнормим към делото, Първоинстанционният съд показал, че е изопачил доводите, на които се основава тази част от правното основание.

Освен това, жалбоподателят оспорва съдебното решение доколкото с него не се отменя решението на Комисията въпреки сериозното нарушение, изразяващо се в отъждествяването на АЕР (получател на новата помощ) с групата АСЕА (получател на невъзстановената помощ), основано на погрешно, нелогично и противоречиво прилагане на изведеното от общностната съдебна практика понятие за икономическо единство на група предприятия. Жалбоподателят оспорва прилагането на това понятие в случай на съвместно предприятие, което се контролира съвместно от две отделни групи (какъвто е случая на АЕР), тъй като постоянната съдебна практика в областта на икономическото единство на предприятията се отнася само до случаите, в които множество предприятия се контролират от едно единствено образувание. Грешката е още по-сериозна, доколкото Първоинстанционният съд е счел за ирелевантно обстоятелството, че 70 % от капитала на АЕР е консолидиран в отделна икономическа група, която няма нищо общо с получателя на невъзстановената помощ. Първоинстанционният съд бил допуснал грешка и при прилагането на понятието

за функционално независими предприятия, като е приел, че жалбоподателят не може да се счита за функционално независим, тъй като е подчинен на съвместния контрол на две предприятия.

2. Изопачаване на правните основание на жалбата, грешка при прилагане на правото, както и ирационален и противоречив характер на мотивите по отношение на доводите на жалбоподателя относно обхвата на съдебната практика по дело Deggendorf, за целите на разглеждането на настоящия случай.

С второто правно основание жалбоподателят изтъква неправилното прилагане в съдебното решение на съдебната практика по дело Deggendorf, доколкото с това решение се потвърждава преценката на Комисията и по отношение на съществуването на необходимото обективно условие за прилагането на съдебната практика по дело Deggendorf. Жалбоподателят оспорва по-специално съображенията на Първоинстанционния съд, доколкото той потвърждава, че Комисията не е била длъжна да представи точни и обстойно изложени доказателства, за да докаже, че натрупването на първата и на втората помощ би могло да доведе до засягане на търговията в общността, което да направи новата помощ несъвместима с общия пазар. Доказателствената тежест за преценката на несъвместимостта на нотифицирана помощ не може да бъде произволно размествана, по-специално когато Комисията не е използвала инструментите, предоставени ѝ от Процедурния правилник. Първоинстанционният съд не е разгледал тези доводи на жалбоподателя и безкритично е потвърдил решението на Комисията. На последно място, Първоинстанционният съд нито разбрал, нито разгледал правното основание на жалбоподателя в частта, в която показва, че доктрината „Deggendorf“ не цели да създаде инструмент за санкциониране на предприятията които не са възстановили по-ранна помощ, а само да предотврати възможността натрупването на няколко помощи само за едно предприятие да доведе до засягане на търговията в Общността, което може да направи несъвместима новата помощ, докато не е възстановена по-ранната помощ.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41).

Иск, предявен на 27 ноември 2009 г. — Комисия на Европейските общности/Чешка република

(Дело C-481/09)

(2010/C 24/71)

Език на производството: чешки

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: S. Pardo Quintillán и M. Thomannová-Körnerová)

Ответник: Чешка република